

Artık Kimse İntikam İstemiyor!

Ece TEMELKURAN*

"Baba başımın üzerinden mermiler geçiyor" Mehmet, Şırnak'ın dağlarından böyle demiş babasına ölmeye önce.

Bayram'ın dedesi Mehmet Güzel:

"Hep garibanın çocukları ölüyor" diye bağırması cenazede.

21 yaşındaki Emrah'ın babası "Kiminle savaştığımız belli değil. Çocuklarımıza yazık" demiş.

22 yaşındaki Mehmet Coşkun hamal olmuş askere gittiğinde. Sınır birliklerine gönderildiğinde "Beni bir süre aramayın" demiş. Adları ve yaşları aynı olan Mehmet Uyar'ın evindeki gibi Mehmet Coşkun'un da evinde Kürtçe ağıtlar yakılmış. Fetullah Selçuk'un evinde de.

Belki ben de tıpkı onlar gibi yirmilerimin başında olsaydım söyleyemezdim bunu, ama ölenlerin hepsi daha çocuk değil mi?

Ben otuzlarımda olduğum için onların çocuk olduğunu görüyor ve her birinin ölümüne bir çocuğun ölümü gibi üzülyorsam bu ülkeyi yönetenler, bu savaşı yönetenler onları nasıl

sadece asker gibi görüyor? Nasıl görebiliyor?

Kaçımız şu anda bu ülkenin yönetiminde söz sahibi olsaydık bu çocukları ölmeye, kesintisiz öldürmeye gönderebilirdik? Kaçımız yıllardır durmayan bir ölüm makinesinin ağızına bu çocukları verebilirdik? Kaçımız bu ülkenin yönetiminde söz sahibi olsaydık uyku uyuyabilirdik?

Annelere sorarsanız

Birçok Mehmet'i almış ve daha çok Mehmet alacak olan bu makineyi durdurmanın yolu yeni Mehmet'leri ölüm tarlalarına yollamak değil, bunu bu ülkede herkes biliyor. Artık bunu çocuklarını bu savaşa vermiş aileler de biliyor.

Arada çıkıp, hiçbir bedel ödemedi ucuz milliyetçilik yapanlara değil o annelere sorarsanız size, "Gidip intikam alın" demeyecektir çoğu.

Başbakanımız eğer hakikaten bir referandum yapacaksa belki de bunun için yapmalı.

Siz bu savaşın durmasını istiyor musunuz, sürmesini mi, diye sorulmalı artık. Ama bu savaşın bedelini ödeyenlere sorulmalı bu soru.

*www.milliyet.com.tr adresinden alınmıştır.

Ne siyasi parti liderlerine, ne komutanlara, ne mahalle kahvelerinde oturup "Kurtlar Vadisi"cilik oynayanlara; sadece bedelini ödemiş olanlara sorulmalı.

Ve savaşa gitmiş askerler; onlar anlatacaktır genç erkek çocuklarının dağların başında nasıl annelerini sayıklaya sayıklaya öldüğünü. Oralarda, elde tüfek karanlıkta koşturmanın mahalle kahvesinde ya da Meclis'te otururken atıp tutmaya benzemediğini.

Savaşın ne alçakça, ne korkunç, nasıl insanı insanlıktan çıkararak bir şey olduğunu. Bu ülkede şu anda herhangi bir şiddetli seste kendini yere atan kaç tane genç adam var, biliyor muyuz?

Yıllardır bu ülke asker dönüşü ruh sağlığını yitirmiş kaç erkek üretti?

Savaşın yeni yüzü

Birçok anne ve baba, birçok savaştan dönmüş erkek çocuğu size muhtemelen şunu söyleyecektir:

"Kiminle konuşulacaksa konuşulsun bu iş halledilsin."

Bunu Şırnak'takiler de söyleyecektir, İzmir'dekiler de. Bunu Diyarbakır'dan dağa oğlunu yollayan anne de söyleyecektir, Edirne'den oğlunu askere yollayan anne de:

"Kim affedilecekse edilsin, kim konuşacaksa konuşsun ve bu ölümler bir son bulsun." Bu ülkenin sabrı çoktan tükendi ve sanıldığı kadar intikam istemiyor artık kimse. O bölümü geçtik birkaç yıl önce.

Annelerden biri çıkıp "Ben oğlumu helal etmiyorum" dediğinde bitti o iş. Şimdi bu hikâyenin yeni bir bölümündeyiz. Bu ülkenin her yerini gezip duran bir gazeteci olarak bana inanmıyorsanız, gidip oğulları yirmi yaşına yaklaşmış, hatta doğan yeni bebekleri oğlan olan annelere sorun. Size bunu söyleyeceklerdir.

Artık kimsenin intikam istemediğini, artık herkesin sadece bu işin bitmesini istediğini ağlaya ağlaya anlatacaklardır.